
Kántor Péter

ÁLOM: A BUSZON

Egy zsúfolt buszon mentünk, hogy hova,
az most nem fontos, volt sok ismerős,
néhányan nevettek, én álltam és
néztem, hogy fut a domb, a völgy tova,
s azt hittem, nem áll meg a busz soha.

Lányok és fiúk, csoportokba, mint
kirándulók, vagy összcsekküvők,
loboncos hajak, fújtató tüdők,
s valami meghitt szertartás szerint
ez lelkesen int, az csupán legyint.

És rohan a busz, izzad egy alak,
én meg örülök, hogy együtt velük,
hogy annyi jó cimbora mindenütt,
s olyasformán cikáznak a szavak,
mint a víz fölött a fecskesapat.

De hirtelen megáll a busz – s csak áll,
s miattam állt meg, vagyis hogy nekem,
mert nekem épp ide szól a jegyem,
bár sejtelmem sincs róla, itt mi vár,
egy üres, poros országút, sivár.

És rohan a busz tovább – nélkülem,
és nem csitul a zaj, a nevetés,
s aki ül, aki áll, felém se néz,
egyetlen jó barát se jön velem;
üres út, poros út, szegélytelen.

AZ UTOLSÓ MOHIKÁN

Az ablakom alatt, lent a parkban
egy rövidnadrágos fiú
ül terpeszben a piros vaskorláton,
ül terpeszben és himbálja a lábát
a nyári, délelőtti napban,
bim-bam, bim-bam, bim-bam,
és nem gondol semmire,
vagy átfut rajta, árny a fényen,
hogyan ér majd földet a murván,
bim-bam, bim-bam.

Unkasz! – Ez a rövidnadrágos fiú
sose hallotta Unkasz nevét,
aki a neki elrendelt pillanatban
habozás nélkül vetette magát
az élet sziklájáról a halál sziklájára
virágzó ifjúsága teljében,
és elsírátták őt a delavárok,
bim-bam, bim-bam, bim-bam,
himbálja a lábát a rövidnadrágos fiú,
megállt az idő lent a parkban.

Fürge Szarvas! Hová lett fürgesége?
Az átláthatatlan vadonban,
ahol ösvények jelzik, merre járok,
és magam se tudom, hány nyilat lődöztem ki,
hányszor találtam célba, hányszor mellé,
és hány nyíl lapul még a tegezemben,
egy hajnalban a sötétség sziklájáról
a világosság sziklájára huppanva,
arra ébredék, amit mindig is tudtam:
én vagyok az utolsó mohikán.

Lábam olyan, mint a sas szárnya,
karom, mint a fenyőfa lehulló ágai,
hangom, mint Manitué,
amikor a felhők között mennydörög –
így emlékeztek rám a delavárok,
így jegyezte fel Fenimore Cooper,
így olvastam 1959-ben,
rövidnadrágos fiú
a nyári, délelőtti napban,
bim-bam, bim-bam.

Hol van már a délelőtt? a dél?
Hol az a rövidnadrágos fiú?
Hogy csivitelnek a madarak!
Ideje folytatni az utunkat,
mondjuk, fölfelé a Duna partján,
elállt a zápor, egy kis szél is fúj,
nemsokára beesteledik,
és mint egy gerendahasadékban,
feltűnik majd szemközt az égen
egy piros szalag.

Bertók László

VÉGIGMEGY RAJTAM, MINT A TŰ

Csak előmászott a tetű,
nyomja a csengőt, mosolyog,
várja, hogy örülni fogok,
hiszen meglepetésszerű.

S merthogy annyi a keserű,
s hogy akadtak pillanatok,
s ne is beszéljünk róla, hogy,
hogy vele együtt él a mű.

S mert ugyanonnan nő a fű,
s hogy éppen erre utazott,
s ha egyszer erre, itt vagyok,
végigmegy rajtam, mint a tű.

De éppen olyan gömbölyű,
szinte már nem is hagy nyomot.